

ten hoe Daniëlle erin staat. Mijn eigen hartslag is ook nog wat hoog, maar ik voel wel dat ik rustiger aan het worden ben, want tenslotte staat me een nieuwe uitdaging te wachten.

Wanneer ik heb uitgelegd dat ik een infuus ga prikken, komen de tranen bij Daniëlle. Het besef begint te komen en het hele traject gaat nu starten. Ik geef haar samen met haar vriend even de ruimte, terwijl ik mijn spullen verzamel voor het infuus prikken.

Als ik mijn spullen bij elkaar heb, merk ik dat mijn zenuwen weer wat boven komen, want ik vind altijd van mezelf dat ik bij nieuwe patiënten in één keer moet prikken. Het is al rot genoeg dat de mensen die straks patiënt zijn, in deze stoel moeten zitten.

Het lukt, het infuus zit in een keer goed. Mijn hartslag normaliseert. De eerste stap is gezet. Ik begin ook te vertellen dat patiënten die zo'n intensief traject moeten ondergaan, vaak een *Port a Cath* laten plaatsen, de afkorting die wij hier vaak voor gebruiken is PAC. Een PAC is een klein kastje van metaal. Dit wordt onder de huid in het vetweefsel van de borstkas geplaatst. Wanneer dit is geplaatst, is er altijd een toegang voor het infuus. Ook kan hier bloed uit gehaald worden, zodat de lab-waardes bepaald kunnen worden. Bovendien blijven de vaten door de *Port a Cath* beter beschermd.

Ik toon Daniëlle, door middel van een voorbeeld, hoe het eruit ziet. Ze kan hier nog even over nadenken gedurende de dag. Ik leg er een folder bij, zodat zij die ook nog even kan nalezen. Wanneer het infuus is geplaatst, ik de chemokuur heb gepakt en dit samen met mijn collega heb geverifieerd, wordt het tijd om de medicijnen toe te dienen. Ik merk,

doordat de zenuwen bij Daniëlle wat beginnen te zakken, dat ik zelf ook wat rustiger wordt. Er is ruimte voor een grapje en ik krijg het gevoel dat wij samen de komende periode het traject aan kunnen gaan. Ik voel een klik, we kijken elkaar aan en het zit goed.

